

Torsdag er Lene på plads i Tivoli

Jeg maler bedst, når musikken spiller

Hele sit liv har Lene Fosdam elsket at male, at lytte til musik og at gå i Tivoli. Og de seneste 17 år har den 68-årige tidligere damefrisør forenet de tre ting. Så når den gamle have i denne uge slår portene op, sidder Lene som altid på bænken foran Promenadepavillonen og maler i takt til musikken

■ Guldkortet til Tivoli – og mimerkortet til bussen! Så er 68-årige Lene Fosdam ekviperet til sommeren. For det er ikke mange af ugens dage, hun ikke tager linje 6 A fra stoppestedet ved Domus Vista på Roskildevej til den gamle forlystelseshave på Vesterbrogade. Som oftest med malergrøjet under armen. Og farverne fordelt i et par gamle skolemadkasser.

Tivoli er jo blevet hendes arbejdsplads så at sige. Hendes atelier. Her maler Lene de farverige lærreder, der gennem de seneste 17 år er gået hen og blevet hele meningen med den tidligere damefrisørs liv. Her inspireres hun af havens brogede blomsterpragt, dens evigt summende lyde, abonninernes konstante pludren og sidst, men ikke mindst musikken, som hun fra sin stamplads på bænken foran Promenadepavillonen via palet og pensel forvandler til det forunderligste farvespil på de hundredevis af malerier, der for en stor del fylder hver

Hun er mere en kunstner end en damefrisør. Det er ingen i tvivl om, når de ser Lene i fuld gang med en akvarel foran Promenadepavillonen. Dybt koncentreret om farverne, men samtidig intenst lyttende til musikken

en centimeter vægplads i hendes toværelseslejlighed på Frederiksberg, hvor kun køkkenet – i hvert fald delvist – er kunstrfri zone.

Som sagt er det Carstensens gamle have, Lene betragter som sit atelier. Men hun maler også derhjemme – om end nødtvungen. På de to kvadratmeter i soveværelset – godt gemt bag det store klædeskab – som hun generøst omtaler som sit studio. Her kan hun lige netop klemme sig ned og på det lille bord – dækket af pensler, tuber og farveprøver – få plads til skitsebogen, som hun dagen i forvejen har "taget notater" i under besøget i Tivoli. Men skønt pladsen er trang, fejler inspirationen intet. Og her – med albuerne klemte godt ind til siden og Mozart eller Bach i radioen – er nogle af Lenes bedste værker blevet til.

Skumringstimen

– Jeg har vænnet mig til at male på så lidt plads som muligt. Også inde i Tivoli. Det er lettest at koncentrere sig, når færrest muligt lægger mærke til mig. Det er nu i øvrigt sjældent, at voksne kommer hen og vil snakke, det er mere børnene, der er nysgerrige, siger Lene, hvis malerier alligevel i den grad har vakt opmærksomhed, at hun siden 1995 har haft direktionsens skriftlige tilladelse til at sætte sig lige, hvor hun har lyst. Og det er som regel ganske tæt på de store musiktribuner. Det er og bliver nemlig alt fra "Champagnegaloppen" til Big Bandets jazzrytmer, der sætter hendes fantasi i sving. – Oppe i mit hoved har hver tone sin farve – mørkeblå,

Før i tiden skulle Lene hvert år søge om tilladelse til at sidde at male i Tivoli. – Det behøver hun ikke længere. Vi er lykkelige over, at Lene er så glad for at være her, at hun er mere end velkommen, siger havens direktør, Lars Liebster

rød, gul, grøn. Synæstesi hedder det med et fint ord, når farver og ord smelter sammen og bliver til ét, fortæller Lene, der helst først træder ind gennem tælleapparatet ud på eftermiddagen. I skumringstimen, hvor dagslyset langsomt fader ud og glider over i det tussmørke, hvor det tændte neonlys' genskin på de forskellige forlystelser danner den ideelle kulisse for de utallige farver, der er så karakteristiske for stemningen i haven.

– Når lysene tændes, sker der noget næsten magisk med Tivoli – og også med mig, kommer det fra Lene, der har malet og tegnet, fra hun var helt lille. – Måske en arv fra farfar. Jeg traf ham desværre aldrig, men jeg har hørt, at han skulle have haft en kunstnerisk åre, funderer Lene, hvis mor stod i ostebutik, mens faderen var stationsmesterassistent i Svaneøllens Remise. – Måske er det

derfor, der af og til sniger sig en sporvogn ind på nogle af mine billeder!

Men selv om forældrene ikke var blinde for datterens kunstneriske talent – bl.a. lod de hende som niårig gå på tegnekursus sammen med voksne – var der ingen vej udenom, da hun efter otte klasse skulle i lære. – Jeg ville gerne have været reklametegner. Men det lå ligesom i luften, at det var noget, der var forbeholdt drenge." Nej, du kan blive damefrisør", sagde de. Og dengang sad børns vilje i forældrenes lomme. Så det blev jeg. Hvad jeg nu heller aldrig har været ked af. Indtil for ni år siden havde jeg egen salon. "Nefertete" hed den. Men jeg måtte dreje nøglen om, da jeg faldt så uheldigt, at jeg pådrog mig et kompliceret benbrud, mindes Lene, der også nåede at blive gift og skilt og sætte to børn i verden. Døtre, der ikke er benådet med deres mors talent.

– Heldigvis ser det ud til, at mit barnebarn, Camilla, slægter mig på. Hun følger i hvert fald interesseret med, når jeg arbejder derhjemme. Og tager tit med mig i Tivoli, siger Lene, hvis billeder ikke blot glæder familie og venner, men også illustrerer bl.a. "Den Røde Lokalbog" – hjemkommunens lokaltelefonbog.

– Selvfølgelig var det trist, at jeg brækkede benet. Men ellers havde jeg jo nok stået i salonen endnu. Og haft meget mindre tid til at tage

Der er lige nøjagtigt plads til barnebarnet, Camilla, hjemme i atelieret i soveværelset i Frederiksberg-lejligheden. Hun elsker atmosfæren på de to kvadratmeter og kommer så tit, hun kan

– Skønt jeg har hele lejligheden fyldt med Tivoli-billeder, hænger der mere end dobbelt så mange rundt om hos familie, venner og bekendte, fortæller Lene, der også har udstillet adskillige gange

ind at male her i Tivoli, siger Lene, der endnu en gang slår fast, at det i særlig grad er musikken, der bringer hendes artistiske gemt i de svingninger, som hun derefter giver udtryk på såvel malerier som akvareller. – Jeg kan både lide klassisk og jazz – og også wienermusik og filmmelodier. Men de påvirker mig helt forskelligt. Det ses tydeligt på billederne – i al fald for mig selv. Jazz får mig til at improvisere, mens H.C. Lumbyes smægtende valsetoner minder mig om det Tivoli, jeg som lille pige besøgte sammen med min mor og moster, beretter Lene og kommer automatisk i tanke om den gamle Tivoli-kontrollør Olsen, som boede i opgangen ved siden af hendes barndomshjem på Bispebjerg.

Har ét stort ønske

– Han var far til den vidunderlige tegner, Maggi Baaring, som lavede flere Tivoli-ting, som jeg husker den dag i dag. De har bestemt også været med til at vække min interesse. Og medvirkende til, at jeg ikke fulgte helt så meget med i skolen, som jeg burde. I de fleste fag lå jeg sådan lige lidt over middelen. Men i tegnetimerne ragede jeg langt op over de andre. Jeg kan heller ikke have været mere end ni år, da jeg lavede et porcelænsfad med julemotive til min mor. Hun og far var for øvrigt langt gladere for at gå i Tivoli end på Bakken. Nok også en af grundene til, at Tivolis mange forlystelser hurtigt blev mit yndlingsmotiv.

– Og det er de som sagt fortsat. Så jeg har i dag et liv, jeg ikke kunne ønske mig bedre, siger Lene, men røber dog, at hun faktisk har ét eneste stor ønske tilbage. Hvor ville hun dog gerne udstille sine Tivoli-billeder i...
Ja, i lige netop Tivoli! □

Af Ole V. Hansen
Foto: Torkel Dyrting

ole.v@familiejournal.dk